

Nastja Strnad

MORJE JEZNIH DEŽNIKOV

Naj kratka zgodba GCC 2011 po izboru strokovne komisije

Na drugem koncu malega mesta, daleč stran od civilizacijskih presežkov in ustvarjalnosti, je stala hiša. Ta hiša je bila res sila nenavadna, a največjo posebnost ji je dajal strah v očeh odraslih meščanov, ko si vprašal zanjo. Kot otrok sem se je bala, kajti strah so mi vtepli v glavo že kmalu po tem, ko smo se s starši preselili. Odkar pa je neki otrok bleдозelen prikričal v mesto, češ da je videl duha, pa za hišo velja, da v njej straši.

Moja otroška radovednost me je nekega dne skupaj z drugimi otroki gnala pogledat, »kaj novega tam dogaja«.

Do hiše je vodila široka gozdna pot, označena z velikimi sivimi kamni, ki so se zdeli kakor stražarji, ki te čuvajo, kadar sam stopaš po njej. Morda so pozimi vodili popotnike ali tam živeče, da niso zašli in se izgubili v gozdu.

Ustavili smo se pred visokimi železnimi vrati, ki so malo spominjala na tista s pokopališč, saj so imela ponekod že zarjavele rešetke, zavito okrasje, na vsako stran pa so se nadaljevala s prav tako visoko železno ograjo. Bila so narahlo odprta, nad njimi pa je visel napis »Dobrodošli«.

Dan je bil sončen in topel, a vendarle nas je oblival mrzel pot, srce nam je divje utripalo v ritmu strahu in nemira. Ampak za vrati nas je čakalo pravo presenečenje. Povsod naokoli se je razprostiralo velikansko dvorišče, poraslo z lepo zeleno travo, veliko raznovrstnostjo rož, ki so se bohotile v vsej svoji lepoti. Sonce jih je obsijalo in vrt je bil videti kakor mavrica, ki je posijala iz senčne in mračne gozdne poti. Ob vsaki strani so rasla drevesa (po mojem laičnem poznavanju vrst so bile jablane).

Kar obstali smo. Malo zato, ker nismo upali naprej, malo pa zaradi pogleda na vrt, ki bi po mojih predstavah čisto lahko bil tudi rajski. Potem pa je naenkrat nekaj zašumelo v grmičevju rož, vejice so zapokale, zapuhalo je in zavreščalo. Otroci so kriče stekli nazaj skozi gozd, iz grmovja pa je vsa prestrašena izskočila mala črna muca. Histerično sem se zasmejala.

Ko sem se že odpravljala, me je nekaj ustavilo. Bila sem sama in bila sem grozno radovedna. Odločila sem se nahraniti svojo radovednost in se podala raziskovat. Dosegla pa sem ravno nasprotno. Zdaj sem vedela, da v hiši *mora* nekdo živeti, saj se trava pač ne pokosi sama. A videla nisem žive duše, poleg tiste male muce, ki me je razigrano spremljala na obhodu posestva.

Šele takrat sem si prvič dodobra ogledala hišo. Bila je velika, s podolgovatimi okni in ogromnimi vhodnimi vrati, kakor tiste graščine iz devetnajstega stoletja, kjer so prebivali bogati meščani. Skorajda nisem odprla ust. Malce zlovešče je delovala, piko na i pa ji je dajal majhen okrogel stolpič na desni. Počutila sem se neprijetno, a svoje raziskovanje sem opravičevala s tem, da so bila vrata pač odprta.

Zadaj za hišo sem našla majhen paviljon. Na njem je pisalo: »Morje jeznih dežnikov«. Nikakor nisem razumela, kaj za vruga to pomeni. Morje jeznih dežnikov. Je to uganka? Sedla sem v paviljon. Zaprla sem oči. Navdušena nad mirom, nad vonjem rožic, ki so cvetele okoli mene, in nad muco, ki se je igrala okoli mojih nog, sem obsedela. Čas se je ustavil.

Pogosto sem po šoli zahajala tja. Tisti paviljon sem vzela za svojega. Vanj sem se hodila učiti, brati, meditirati, jokati ... Nikoli pa nisem nikogar videla, razen tiste muce, ki je v nadaljnjih mesecih postala že bolj mačka. V mestu se je govorilo, da sem čudna, mene pa je kraj popolnoma očaral in zasvojil. Nekaj pa mi vendarle ni dalo miru. Kdo tukaj živi? Nekdo vendar mora. Zato sem šla raziskovat.

Že tedne nazaj sem videla priimek nad vrati, ko sem hotela pozvoniti, pa mi je prst obstal na gumbu. Seveda sem pobrskala po internetu, pa sem našla samo to, da je sedanji lastnik nek uspešen podjetnik, ki pa naj bi živel v Južnoafriški republiki.

Potem sem šla raziskovat zgodovino hiše. Zgrajena je bila leta 1857, podrtja 1877, ko je bil ogromen požar, in obnovljena leta 1887. V njej je nekdaj živela madame Meri, ki je imela konje. A nič od tega mi ni pomagalo. Potem sem našla podatek, da se je tukaj zgodila velika poroka, kjer je na dvorišču huda nevihta pregnala vse svate, odneslo jim je dežnike, neznan otrok pa je padel v velik potok ob robu posestva in utonil. Takrat so mu v spomin zgradili paviljon. Članek je bil vzeti iz starega časopisa, datiranega v leto 1907.

Zmrazilo me je. Je to tisti paviljon, kjer sem jaz tako rada sedela? Brala sem dalje. Ugotovila sem, da ima od tistega leta hišo v lasti ista rodbina. Nič pretresljivega se ni več zgodilo v njej. Ugotovila sem tudi, da je tri članke napisala ista gospa. Šla sem pogledat, če še živi, in videla, da živi točno v tem mestecu.

Nerada sem s keksi v rokah pozvonila pri vratih. Srce mi je poskakovalo v prsih. Vrata so se odprla. Dobro sem videla zareze časa v njeni koži, ki so na obrazu zarisovale neko vdano otožnost. Oči so bile polne spominov in bolečine, morda so bile nekoč zelene, morda modre, danes pa so bile izprano sive in uprte nekam daleč v preteklost. Na prosojnih rokah so bile jasno zarisane žile, poročni prstan pa je že nekaj časa zataknjen počival na levem prstancu. Človek bi rekel, da je čisto sprejela svojo usodo in da se je že davno pomirila s svojo preteklostjo. Vendarle pa se je dalo razbrati nekaj žalostnega v vsej njeni pojavi. Ni bila presenečena. Povprašala sem jo po hiši. Takrat sem začutila nemir in žalost.

Rekla je samo: »Nekoč je tam sijalo sonce. Rože so cvetele, v miru sem sedela zadaj v paviljonu in mala črna muca mi je delala družbo.«